

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΑΟΙΔΟΣ.

Προχθές ἐν ᾧ τὸ λυκαυγὲς τὰ ὕψη ἐστεφάνου
κ' ὑπὸ τὴν αὔραν ἐπαλλοὺν τὰ φύλλα τῆς πλατάνου,
ἔβην τὸ ρόδον νὰ ἰδῶ, ὅπερ γελᾷ καὶ θάλλει
καὶ ν' ἀπολαύσῃ τῆς αὐγῆς τὰ μύρα καὶ τὰ κάλλη,
καὶ εἶδον, μὲ μεϊδιάμα γαλίνης γλυκυτάτης,
τὸν ποιητὴν κοιμώμενον ὑπὸ σκιὰν ἐλάτης.

Ἐλάλει γύρω λιγυρὰ ἢ ψάλτις τῶν ροδῶνων,
ἐθρόου πτέρυγες λευκαὶ Ζεφύρων καὶ Χαρίτων,
πλὴν ἔμενον ἀκίνητος καὶ ἐκοιμᾶτο μόνον·
περιεργον! ὁ ὕπνος του τόσῳ βαθύς πῶς ἦτον;

ᾠ αοιδέ, ἐξύπνησον! ὁ Φοῖδος ἀνατέλλει
κ' οἱ πτερωτοὶ σου ἀδελφοὶ αὐγῆς τονίζου μελῆ.
Ἴδὲ τριγύρω· σὲ καλεῖ ἡ ἀνοιξίς σφριγῶσα·
τὰς καλλονὰς τῆς, ποιητὰ, ἐγέρθητι νὰ ψάλῃς·
ἀλλὰ πῶς μένει σιγῆν ἢ γλυκερά σου γλῶσσα;
πῶς εἰς τὴν χάριν τῆς αὐγῆς δὲν ἦδουσαι, δὲν πάλλεις;

Εἶναι νεκρός, ἀλλοίμονον! σιγᾷ ἢ λαλιά του·
δὲν ἔχει πλέον ἄσματα ἢ λύρα ἢ φαιδρά του·
δὲν ἔχει πῦρ ἐμπνεύσεως ὁ ὀφθαλμὸς του πλέον
καὶ ἐνθουσιασμοῦ παλμὸν τὸ στῆθος του τὸ νέον·
μεγαλαμμέν' ἢ δάφνη του ἢ προσφιλιῆς ἐκείνη
εἰς τὸ ὄχρον του μέτωπον δίκην ἰτέας κλίνει.
Μὲ δρόσου θεῖα μάργαγα θρηνησάτε τον, ἄνθη·
ἢν ἄνθος χέον ἄρωμα ἄσμάτων κ' ἐμαράνθη! . . .

«Εἶναι νεκρός, ἀλλοίμονον! χθές, — μ' εἶπον τάνθη μόνα—
ἐν ᾧ ἡ δύσις φέρουσα χρυσοῦν νεφῶν χιτῶνα
μ' ἀκτῖνας περιέστεφε τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
τὸ πλάνον βῆμα ἔφερον ἐδῶ εἰς τὸν λειμῶνα·
τὸ πᾶν τριγύρω ἐθαλλε καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ.

Ἐψάλλεν, ἐψάλλεν ὠχρός· καὶ ἐν ἐκστάσει γύρω
τὸν οὐρανὸν διέβλεπεν ὡς ἐν χρυσῷ ὄνειρῳ·
κ' ἀσυναίσθητως ἡ χορδὴ τῆς λύρας του ἐλάλει
τοῦ Παραδείσου ψάλλουσα τὰ μεϊδιῶντα κάλλη.

Καὶ μέσῳ τῆς ἐκστάσεως αὐτῆς τῆς ὑπερτάτης,
ὡσεὶ ἀνθέων ἄρωμα, ὡς αὔρα τοῦ λειμῶνος,
πρὸς τὰς νεφέλας τοῦραου, ρηγνύσα τὰ δεσμά της,
καὶ ἡ ψυχὴ ἐπέλασε μὲ τὴν ὠδὴν συγχρόνως. . . . »

Εἶναι νεκρός; οὐχί! οὐχί! κοιμᾶται, ὄνειρώττει
καὶ αὔρα παραδείσιος ἐπάνω του προσπνέει·
εἶναι φαιδρά, δὲν ἠλλάξεν ἢ ὄψις του ἢ πρότυπ'·
τὸ γλυκὺ ὄναρ ἐπ' αὐτῆς ἀθρᾶν γαλίνην χρεῖ.
Βαυκάλιζε τον, Ζεφύρε, τὴν κόμην του προσθίγων
μὴ ἐξυπνήσῃ καὶ ἰδῆ τὸ ὄνειρόν του λῆγον!

Ἐλθετε, ἄγγελοι ἄγνοι, εἰς τόναρ του τ' ὠραῖον
λευκοὶ καὶ ἀπαστρόπτοντες ὡς Παραδείσου κρίνα,
ραντίσατέ τὸ ἄρωμα ἀθανασίαν πνέον
καὶ χύσατ' εἰς τὸν ὕπνον του οὐράνιον ἀκτῖνα.

Μὲ ρόδα τῆς ἀνοιξέως, μὲ μύρα τῶν λειμῶνων
διὰ τὸχρόν του μέτωπον ἄγνον πλέξατε στέμμα,
φίλημα δότε ἀδελφῶν μὲ θάλπος ζωογόνον
εἰς τὸ ὠραῖον χεῖλός του προσμεϊδιῶν ἠρέμα,
ὅπου αἰμέλιος ἔπλασαν τοῦ Ἰγυπτοῦ τὸ μέλι
Κ' αἱ Μοῦσαι ἐνεψύσσαν ἀθανασίας μέλῃ.

Κ' ἰπτάμενοι ὡς ὄνειροι ταχεῖς πρὸς τὰς νεφέλας
ἀρπάσατέ τον πάλλοντα πρὸς τοῦ Θεοῦ τὸν θρόνον,
καὶ ἀντὶ δάφνης ἃς στεφθῆ ἐκεῖ τὸ θεῖον σέλας,
κ' ἐκεῖ ἃς ψάλλῃ μεθ' ὑμῶν τὸ ἴσος τῶν αἰῶνων.

Κ. Α. Π.

Ο ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε πηροῦμενον ἀριθμὸν).

Ὁ Ἰουλιανὸς ἔζη ἐν μέσῳ τῶν δύο τούτων γυναικῶν, μητρὸς
ἀδιαφόρου καὶ θυγατρὸς μὴ διδούσης προσοχῆν. Κατὰ τὸ θέ-
ρος κατώκου ἐν μικρᾷ τινὶ ἐξοχικῇ οἰκίᾳ, πλησίον τῆς Βούρξ,
οἱ δύο δὲ νεαραὶ ὑπᾶρξεις ἐξήρχοντο συχνάκις εἰς περίπατον ἑ-
φιπποὶ. Ἡ Μαρία πλησίον ἄλλου ἀνδρὸς εὐρισκομένη θὰ ἀπέκρυ-
πτε βεβαίως τὸν θησαυρὸν τῶν θελγήτρων τῆς, ἀλλ' ἡ ρίς τοῦ
Ἰουλιανοῦ καθίστα αὐτὴν τόσον ἀδιάφορον, ὥστε δὲν ἐσκέπτετο νὰ
φανῆ μετριόφρων. Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἰουλιανὸς κατεγίνετο ζωγραφί-
ζων σύμπλεγμα δένδρων. Ἡ Μαρία παρετήρησεν αὐτὸν μακρόθεν,
βραδέως δὲ καὶ ἄνευ θορύβου ἐπλησίασεν αὐτῷ καὶ συνεκράτησε
τὴν ἀναπνοὴν τῆς. Ἐστήριξε τὴν θελατικὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ
τοῦ ὤμου τοῦ Ἰουλιανοῦ, χαίρουσα δὲ ὅτι ἔμεινεν ἀπαρατήρητος,
ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς τὸ ἰχνογράφημα αὐτοῦ αὐτῆς ἐνῶ ἡ ροδό-
χρους, παρεῖα ἤγγιζε τὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ. Αἴφνης ὁ Ἰουλιανὸς ἀνε-
σκίρτησεν, ἡ γραφίς ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν του, ἡ δὲ Μαρία, ἥτις
ἐνόμιζεν ὅτι μόνον φόβον ἐνέπνεεν αὐτῷ, ἀνέκραξε δεικνύουσα
τοὺς λευκοὺς ὀδόντας τῆς.

— Ἄ! δειλέ! τρέμεις!

— Ἐγώ; . . . ὄχι, εἶπεν ὁ Ἰουλιανὸς ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Ψεύδουσαι!

Καὶ ἡ Μαρία ἀνεχώρησε δρομαίως, γελῶσα, λίαν ὑπερήφανος
ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τοῦ στρατηγῆμάτος τῆς.

Ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ ὁ Ἰουλιανὸς παρηκολούθει αὐτὴν διὰ τῶν
βλεμμάτων του. Τὴν ἠγάπα μέχρι παραφροσύνης.

Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν μόνοι οἱ δύο περιεπάτου, ἡ Μαρία
ἐτήρει σιωπὴν, ἔχουσα τὸν βραχίονα αὐτῆς ἐσθριγμένον ἐπὶ τοῦ
τοῦ Ἰουλιανοῦ. Ὁ νεανίας τότε μόνον ἐνόησε πόσον τὴν ἠγάπα,
χωρὶς δὲ διόλου νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς συνεπείας, ἐξεμυστηρεῦθῃ
πρὸς τὴν Μαρίαν.

— ᾠ Μαρία, ἀνέκραξε, σὲ ἀγαπῶ!

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ εὐρίσκοντο ἐν τινὶ τῶν διαδρόμων τοῦ
κλήπου, ἐφ' οὗ αἱ ἀκτῖνες τῆς ἀργυρᾶς σελήνης ἔριπτον ἀπα-
στρόπτον φῶς. Ἡ Μαρία ἔστη, ἠτένισε τὸν ἐξάδελφόν τῆς κατὰ
πρόσωπον καὶ τῷ ἀπάντησε διὰ μιᾶς λέξεως.